

Arrest

nr. 323 703 van 20 maart 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 december 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2025 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 27 juni 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 16 december 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.06.2024 werd ingediend door:

Naam: J. (..)

Voorna(a)m(en): S. T. (..)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (..)2001

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar moeder, mevrouw L. E. D. (..) (RR. xxxxxxxxxx) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legde stukken voor waarmee zij het ten laste zijn van haar moeder van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, zij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit zou moeten blijken ontoereikend zijn, blijkt uit het dossier dat betrokkene zelf al enkele maanden tewerkgesteld is. Uit de gegevens van Dolsis blijkt dat zij momenteel tewerkgesteld is bij 'Ziekenhuis a.(..)d.(..)s.(..) VZW'.

Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Het dossier bevat bovendien ook geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. De bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, de geldstortingen aan betrokkene en de voorgelegde attesten dat haar onvermogen zou moeten aantonen, zijn niet meer relevant.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat betrokkene in België geenszins ten laste valt van referentiepersoon.

Betrokkene is een volwassen man dewelke perfect zelf in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, en hij blijkt daar ook in België in te slagen. Het ten laste zijn mag niet het gevolg zijn van illegaal verblijf in een derde land, een andere lidstaat, of België. Er is geen sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie zoals vereist in onderhavige verblijfsprocedure. Gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat betrokkene het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden de overige ten laste-argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Eerste middel: schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het vertrouwens- en het materieel motiveringsbeginsel; en van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoekster is; zoals hierboven gesteld, de dochter van mevr. L. E. D. (...), die de Belgische nationaliteit heeft. Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van haar Belgische moeder, de referentiepersoon. Het betreft een aanvraag cf. artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° cf. artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet gaat als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese werking:

1° de familielieden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Als lid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedeverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn die heb begeleden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalt tot slot:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, §4, tweede lid en 40ter, §2, tweede lid, 1° niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdelingen en door elke Belgische overheid. □...□”

6.

Verzoekster heeft op afdoende wijze de voorwaarde van “het ten laste zijn” in hoofde van referentiepersoon bewezen. In het kader van huidige aanvraag heeft zij haar dossier gestaafd met krachtige bewijsstukken die deze tenlasteneming aantonen.

7.

Verzoekster kwam anno 2019, meer bepaald op 15.03.2019 naar België en verblijft thans 6 jaar hier, hetgeen een bijzonder lange periode betreft in het volwassen leven van verzoekster. Zoals hierboven reeds gesteld heeft zij hier meerdere aanvragen doorlopen in functie van haar moeder (gezinshereniging).

Bij het indienen van de aanvragen gezinshereniging, dient erop gewezen te worden dat er telkens een bijlage 19ter werd afgeleverd en het afleveren van een nieuwe bijlage 19ter impliciet de intrekking van de daarvoor betekende weigeringsbeslissing inhield. Het bestuur heeft verzoekster immers met elke nieuwe opstart van de aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter) een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor de eerder genomen maatregelen impliciet, doch zeker werd ingetrokken (RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 25 mei 2014, nr. 10.529). Dit is immers onverenigbaar met het nadien aan verzoekster toegekend tijdelijk verblijf. Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en precaire verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046; RvV 18.11.2016, nr. 177.933, p.22).

Verzoekster heeft dus wel degelijk haar leven hier uitgebouwd, vanuit het rechtmatig vertrouwen dat zij hier op duurzame wijze kon verblijven. Bovendien verblijft zij intussen al bijna 6 jaar hier, waardoor men wel kan stellen dat zij al dan niet illegaal verblijf hier werd gedoogd door verwerende partij!

Haar nu dus de regularisatie van haar verblijf cf. de gezinsherenigingsaanvraag met haar moeder gaan ontzeggen, gaat manifest in tegen het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel. Verzoekster mocht er na al die jaren – waarin zij enerzijds procedures doorliep en telkenmale opnieuw in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en anderzijds reeds 6 jaar gedoogd wordt door verwerende partij – op vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn bleef aanhouden en dat er dus geen reden was dat het bestuur plots anders zou handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt.

8.

Zoals gezegd heeft verzoekster dus haar leven hier uitgebouwd, daar zij het rechtmatig vertrouwen had en mocht hebben dat zij hier op duurzame en legale wijze kon verblijven.

De aanvraag werd ingediend op 27.06.2024. (Stuk 4)

Verzoekster ontving op diezelfde datum een bijlage 19ter, waarbij verzoekster een geboorteakte, een betalingsbewijs van de federale retributie alsook een attest van onvermogen uit het herkomstland heeft voorgelegd. (Stuk 4)

Vervolgens werd verzoekster verzocht om binnen een termijn van 3 maanden, en uiterlijk op 27.09.2024, de resterende stukken voor de vervollediging van de aanvraag in te dienen. (Stuk 4)

Alle stukken werden door de raadsman van verzoekster tijdig overgemaakt via het E-Loket op enerzijds 23.09.2024 én anderzijds vervolledigd op 24.09.2024. (Stukken 2 – 3)

Hiertoe legde verzoekster tal van documenten voor bij haar aanvraag:

- Arbeidsovereenkomst. PDF;
- Loonbrief mei.JPEG;
- Loonbrieven.PDF;
- Attest geen inkomsten, 2019 + apostille.PDF
- Attest GLIS geen OG sedert geboorte.PDF;
- Attest van verandering werkelijke woonplaats.PDF;

- Attesten geen inkomsten + apostille 2.PDF;
- Attesten geen inkomsten + apostille.PDF;
- Attesten lidmaatschap.PDF;
- Betaling loon.JPEG;
- Geldverzending.PDF;
- Geldverzendingen.PDF;
- Getuigschrift van plaatsverandering +apostille.PDF;
- KOPIE VAN huurovereenkomst.PDF;
- Register Confirmation.PDF;
- Verklaring-geen fin steun_J. S. T. (..).PDF;
- verklaring-geen fin steun_L. E. D. (..).PDF;
- CA_attest_geen_fin_steun_L._j. (..).pdf.PDF.

Het merendeel van deze stukken worden zelfs louter opgesomd en (!) niet becommentarieert.

Verwerende partij somt sommige van de bovengenoemde attesten zelfs niet eens op...

Zij gaat er gewoonweg van uit dat de bewijzen die 'het ten laste zijn' dienen aan te tonen 'ontoereikend' zouden zijn en stelt louter vast dat uit de gegevens van Dolsis gebleken zou zijn dat verzoekster momenteel 'tewerkgesteld' zou zijn bij het 'Ziekenhuis a.(.)d.(.)s.(.) VZW' en dat daaruit 'het ten laste zijn' niet zou zijn bewezen.

Verzoekster betwist dit ten stelligste en stelt erover dat verwerende partij frappant heeft nagelaten haar dossier in het geheel te motiveren.

Behoudens 'de gegevens van DOLSI', noemt verwerende partij géén enkel ander stuk op ...

In die zin kan er wel gelijk gesteld worden dat verwerende partij slechts 1 stuk heeft nagekeken en dus de overige (!) '17 stukken' die werden overgemaakt in het dossier van verzoekster noch afdoende heeft onderzocht, noch afdoende heeft gemotiveerd in huidige beslissing!

- Vooreerst werden er maar liefst (!) 17 geldverzendingen overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoekster over een periode van 2022 tot 2024, en dus voor de aanvraag gezinshereniging.

Het valt daarbij eveneens op te merken dat het steeds om aanzienlijke en consequente bedragen ging, waarmee verzoekster kon voorzien in haar levensonderhoud.

- Attest GLIS - geen onroerende goederen sinds geboorte tot heden
- Attesten van geen inkomsten 2019 – 2020 – 2021 – 2022 – 2023

Met deze stukken toont verzoekster aan dat zij noch onroerend goederen bezit in herkomstland noch inkomsten genoot in herkomstland. Hiermee wordt dan ook op afdoende wijze bewezen dat ze overmogend was/is in herkomstland.

- Arbeidsovereenkomst referentiepersoon
- Loonbrieven referentiepersoon
- Attest van geen financiële steun OCMW referentiepersoon
- Attest van geen financieel steun OCMW verzoekster
- Attest van lidmaatschap ziekenfonds referentiepersoon
- Attest van lidmaatschap ziekenfonds verzoekster

Met deze stukken toont verzoekster aan dat zij eerst en vooral nog steeds financieel afhankelijk is van haar moeder. De referentiepersoon beschikt over een gemiddeld netto maandloon van 2.108,25 euro waarmee zij haar dochter nog steeds alhier financieel onderhoudt. Verzoekster heeft met andere woorden het bewijs van de inkomsten van de referentiepersoon afgeleverd om aan te tonen dat zij verzoekster financieel ten laste kan nemen.

De bewijzen van geen financiële steun vanwege de OCMW, tonen aan dat noch verzoekster, noch de referentiepersoon ten laste vielen of zullen vallen vanwege de Belgische Staat.

De bewijzen van ziektekostenverzekeringen van zowel verzoekster als de referentiepersoon, tonen aan dat de medische kosten gedekt zijn.

Dat verzoekster zelf alhier inkomsten zou hebben verworven wordt betwist. Verzoekster liep een gering betaalde deeltijdse stage. (STUK 5)

Dit zijn één voor één stukken die niet worden gemotiveerd? Verwerende partij somt deze stukken NIET eens op waardoor een afdoende motivering uitblijft ...

Tevens wijst zij stukken één voor één af ...

Verwerende partij geeft eveneens dezelfde (!) standaard motivering die zij bij elke weigeringsbeslissing geeft.

Verzoekster acht het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden.

9.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiverings-, zorgvuldigheids-, redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden. De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Verwerende partij dient namelijk louter te beoordelen of de voorwaarden van de wet werden voldaan, i.e. of er een effectieve financiële afhankelijkheidsrelatie bestond en dus het 'ten laste' zijn is bewezen.

Het is zeer duidelijk dat verzoekster op alle mogelijke manieren heeft aangetoond dat zij enerzijds ten laste was van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en anderzijds dat zij deze

materiële steun nodig had om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien, daar zij duidelijk onvoldoende vermogend was in Suriname.

De bewijslast ligt bij haar in het kader van huidige aanvraag, doch verwerende partij moet zich als een zorgvuldige en redelijke overheid gedragen en kan niet het onmogelijke bewijs verwachten.

Uw Raad oordeelde al meerdere keren in deze zin:

Bijvoorbeeld: RvV 18 januari 2022, nr. 266 907; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoekster kan verwachten (eigen onderlijning):

“Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoekster sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoekster, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoeksters afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoekster geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de ‘voorgaande jaren’. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoekster naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben ‘op andere delen van Marokko’. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoekster ook banden heeft met ‘andere delen van Marokko’. De beoordeling dat de voorgelegde attesten ‘niet relevant’ zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de ‘voorgaande jaren’ en niet handelen over ‘andere delen van Marokko’, is kennelijk onredelijk.”

Of ook: RvV 8 maart 2022, nr. 269 526 (eigen onderlijning):

“Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat het ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. De Raad moet er bijgevolg inderdaad op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).”

Of ook nog: RvV 7 juni 2022, nr. 273 725 (eigen onderlijning):

“Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te verkrijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.”

Verzoekster heeft dus gedaan wat van haar verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

10.

Verzoekster heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van deze geldverzendingen. Tevens, gelet op het feit dat verzoekster in het land van herkomst onvoldoende inkomsten/middelen/eigendommen had, was verzoekster wel degelijk aangewezen op deze financiële steun van de referentiepersoon, om in haar levensonderhoud te voorzien. Zij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikelen 40ter juncto artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft aldus de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006,

arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Het middel is dan ook gegrond.

11.

Tot slot heeft verzoekster tevens aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen/woongelegenheid beschikt om verzoekster inderdaad ten laste te nemen.

Verzoekster verwijst in dit opzicht naar de voorgelegde stukken.

De referentiepersoon is dus wel degelijk in staat om verzoekster ten laste te nemen. Dit wordt bewezen door de stukken doch ook door het feit dat zij dit reeds deed in de jaren voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, zonder enig probleem.

Verzoekster is dus van mening dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat haar regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld.

Zij verblijft reeds bijna 6 jaar in België, tezamen met haar moeder en waarvan enerzijds deels onder dekking van (tijdelijke) verblijfstitels, gelet op de verblijfsprocedures die zij heeft doorlopen, en anderzijds dient gewezen te worden op het feit dat haar verblijf alhier reeds bijna 6 jaar wordt gedoogd. Er is sprake van een langdurig verblijf en een volledige integratie. Zij kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst, ook niet tijdelijk, zoals hierboven werd aangetoond. Zij heeft hier immers een duurzaam familieleven alsook een verregaand privéleven opgebouwd.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

12.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verder wordt feitelijk gemotiveerd waarom verzoekende partij niet heeft aangetoond te voldoen aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van verblijfsrecht in de hoedanigheid van familielid van haar Belgische moeder.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt voorts slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetsbepaling, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet zoals het luidt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(..)

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;

Verzoekende partij erkent in het verzoekschrift dat zij als volwassen descendent dient aan te tonen ten laste te zijn van haar Belgische moeder. Verzoekende partij voert verder niet aan noch blijkt uit het administratief dossier dat haar Belgische moeder haar recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat. Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is hier dan ook niet aan de orde. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen.

De Raad benadrukt verder dat wat betreft de voorwaarde inzake het ‘*ten laste*’ zijn van de referentiepersoon, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.7. In de bestreden beslissing besloot de verwerende partij dat de verzoekende partij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en aldus het verblijfsrecht als familielid van een Belg niet kan genieten.

2.8. Voor wat betreft de invulling van de voorwaarde van het ten laste zijn, past het te verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege heeft meer bepaald gesteld dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447).

De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat rechtstreekse bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 18 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “*begeleiden of zich bij hem voegen*”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het “*ten laste zijn*” van de Belgische referentiepersoon onlosmakelijk wordt verbonden aan het “*begeleiden van*” of het “*zich bijvoegen bij*” deze referentiepersoon, vloeit uit het bepaalde in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet reeds voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. Er wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot het moment van de aanvraag.

2.9. De verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk heeft aangetoond ten laste te zijn van haar Belgische moeder.

2.10. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing: *“Betrokkene legde stukken voor waarmee zij het ten laste zijn van haar moeder van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, zij voldoet niet aan de voorwaarden van het ‘ten laste’ zijn. Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit zou moeten blijken ontoereikend zijn, blijkt uit het dossier dat betrokkene zelf al enkele maanden tewerkgesteld is. Uit de gegevens van Dolsis blijkt dat zij momenteel tewerkgesteld is bij ‘Ziekenhuis a.(..)d.(..)s.(..) VZW’.*

Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Het dossier bevat bovendien ook geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. De bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, de geldstortingen aan betrokkene en de voorgelegde attesten dat haar onvermogen zou moeten aantonen, zijn niet meer relevant.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat betrokkene in België geenszins ten laste valt van referentiepersoon.

Betrokkene is een volwassen man dewelke perfect zelf in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, en hij blijkt daar ook in België in te slagen. Het ten laste zijn mag niet het gevolg zijn van illegaal verblijf in een derde land, een andere lidstaat, of België. Er is geen sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie zoals vereist in onderhavige verblijfsprocedure. Gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat betrokkene het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden de overige ten laste-argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt.”

2.11. Nazicht van het administratief dossier leert dat zich daarin inderdaad een stuk bevindt, afkomstig van de *Dolsis*-gegevensbank, waaruit blijkt dat verzoekende partij tewerkgesteld is. De meest recente tewerkstelling is bij het Ziekenhuis a.(..)d.(..)s.(..) vzw.

Verzoekende partij is het niet eens met het motief dat zij omdat zij tewerkgesteld is niet ten laste is van haar Belgische moeder en betoogt dat het een gering betaalde deeltijdse stage betrof. Ter staving daarvan legt zij een stuk 5 voor, met name *“ARBEIDSOVEREENKOMST voor BEDIENDEN voor bepaalde duur deeltijds in het kader van een alternerende opleiding”* waaruit blijkt dat verzoekende partij tot en met 31 augustus 2025 in dienst wordt genomen als medewerker opname/telefonie/onthaal/spoed administratie in opleiding. Het betreft een deeltijdse betrekking van gemiddeld 19u per week aan een brutoloon van 1205,30 euro per maand.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit dit stuk blijkt dat verzoekende partij op het moment van de bestreden beslissing inderdaad tewerkgesteld is zoals de verwerende partij motiveert. Daarnaast stelt de Raad verder vast dat in het kader van de wederkerige zorgvuldigheidsplicht waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om haar aanvraag te stofferen met alle nuttige inlichtingen het niet aan het bestuur toekomt om verzoekende partij alsnog te gaan bevragen over haar tewerkstelling wanneer het bestuur vaststelt dat verzoekende partij bij de gegevens van de *Dolsis*-gegevensbank tewerkgesteld is. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij, wanneer zij vaststelt dat verzoekende partij tewerkgesteld is, daaruit afleidt dat verzoekende partij niet als ten laste kan beschouwd worden van haar Belgische moeder nu zij via haar tewerkstelling eigen inkomsten geniet. Verzoekende partij heeft – ondanks het feit dat zij daartoe de mogelijkheid had bij haar aanvraag – het bestuur niet ingelicht over haar tewerkstelling noch over de hooggroothed van het inkomen dat zij daaruit genereert. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij met haar louter betoog dat het om een *“gering betaalde deeltijdse stage”* gaat hoe dan ook niet aantoonde dat het inkomen dat zij uit haar tewerkstelling haalt (waarbij tevens dient vastgesteld te worden dat uit de gegevens van de *Dolsis*-databank blijkt dat verzoekende partij al sinds medio 2023 werkt) in haar specifieke geval te gering is om in haar basisbehoeften te voorzien of nog, dat zij desondanks toch ten laste is van haar moeder in België, temeer verzoekende partij bij haar aanvraag geen stukken heeft voorgelegd waaruit kan blijken dat zij in België ten laste is van haar moeder. Zoals de verwerende partij motiveert heeft verzoekende partij immers enkel stukken voorgelegd waarmee zij het ten laste zijn in het herkomstland wenste aan te tonen. Het enkele gegeven dat verzoekende partij in België inwoont bij haar moeder is ook onvoldoende om een ten laste zijn te kunnen aantonen. Dit kan zo ook louter zijn ingegeven door praktische redenen en zegt op zichzelf genomen niets over de vraag of verzoekende partij door middel van andere inkomstenbronnen zoals eigen tewerkstelling in haar basisbehoeften kan voorzien.

Verzoekende partij doet met haar betoog dan ook geen afbreuk aan de motivering dat zij omwille van haar tewerkstelling geacht kan worden niet ten laste te zijn van haar Belgische moeder.

De Raad van State stelde eveneens in een gelijkaardige zaak waarin het verblijfsrecht werd geweigerd aan een descendent die gezinshereniging vroeg in functie van een statische Belgische ouder, maar die zelf werk had op het ogenblik van de bestreden beslissing, in zijn arrest nr. 245.995 van 6 november 2019:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest derhalve op wettige wijze geoordeeld dat de verwerende partij zich voor de beoordeling van de vraag of eerste verzoekster voldeed aan de voorwaarden voor het recht op gezinshereniging ook moest plaatsen op het ogenblik dat zij de aanvankelijk bestreden beslissing nam en niet enkel op het ogenblik dat eerste verzoekster de aanvraag indiende. Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door te oordelen dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn ook moest voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. [...] De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door voor de interpretatie van het begrip “ten laste zijn” te aanvaarden dat de verwerende partij rekening hield met het feit dat verzoekster over eigen inkomsten beschikte en derhalve niet (meer) ten laste was van de Belgische referentiepersoon bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.”

De Raad van State heeft dit standpunt nogmaals herhaald in zijn arrest nr. 253.373 van 28 maart 2022:

“Hieruit volgt dat bij de beoordeling van de vraag of eerste verzoekster voldeed aan de voorwaarde van het “ten laste zijn” voor het recht op gezinshereniging ook rekening moest worden gehouden met de situatie op het ogenblik dat de beslissing over de aanvraag van de verzoeksters werd genomen en niet enkel met de situatie op het ogenblik dat de aanvraag werd ingediend.

Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door voor de interpretatie van het begrip “ten laste zijn” te aanvaarden dat de verwerende partij rekening hield met het feit dat verzoekster over (als dusdanig niet betwiste) eigen inkomsten in België beschikte en derhalve niet ten laste was van de Belgische referentiepersoon bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.”

De Raad wijst er dienaangaande op dat de redactie van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat de verzoekende partij moet aantonen – ook na haar komst naar België en gedurende de periode dat de in België ingediende aanvraag nog loopt – ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er is in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet immers sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn “die te hunnen laste zijn”, hetgeen niet uitsluit dat aan de situatie van het ten laste zijn ook actueel en in België moet zijn voldaan. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent te zijnen laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag van een descendent van een statische Belgische onderdaan oordeelt dat de eigen tewerkstelling van de aanvrager aantoont dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de weigeringsbeslissing wordt genomen en niet enkel aan de hand van de gegevens die door de verzoekende partij werden aangebracht bij het indienen van de aanvraag.

Waar verzoekende partij aldus verwijst naar de door haar voorgelegde stukken in het kader van haar aanvraag doet zij geen afbreuk aan de gegeven motivering waaruit blijkt dat zij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing tewerkgesteld is en daaruit genoegzaam kan afgeleid worden dat zij niet ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Het betoog over de geldverzendingen in het verleden, haar onvermogen in het herkomstland alsook het inkomen van haar moeder doet aan voorgaande geen afbreuk. Immers kon de verwerende partij bij gebrek aan bewijs van het tegendeel niet kennelijk onredelijk oordelen dat verzoekende partij via haar tewerkstelling in haar eigen basisbehoeften kan voorzien. Gelet hierop kan de verzoekende partij niet verwachten dat de verwerende partij nog ingaat op stukken die aan deze vaststelling geen afbreuk doen. Ook de subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat zij voldoet aan de voorwaarde van het ten laste zijn, kan de gegeven motivering niet aan het wankelen brengen.

2.12. Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad om haar standpunt kracht bij te zetten, wijst de Raad erop dat, naast het gegeven dat er geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak, evenmin blijkt dat de feitelijkheden die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak dezelfde zijn als de feitelijkheden in onderhavige zaak.

2.13. Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij bij haar verschillende gezinsherenigingsaanvragen steeds een nieuwe bijlage 19ter kreeg waardoor zij tijdelijk verblijfsrecht verwierf en eerder genomen maatregelen impliciet, doch zeker werden ingetrokken kan zij geenszins worden gevolgd. De Raad wijst immers op artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat het indienen van een verblijfsaanvraag door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering, *quod in casu* nu verzoekende partij reeds op 21 juni 2024 het bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, het bestaan van deze maatregel niet aantast. De afgifte van een attest van immatriculatie schort de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel slechts op in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag. Verzoekende partij stelt derhalve onterecht dat door de afgifte van een bijlage 19ter de haar eerdere betekende maatregelen als ingetrokken moet worden beschouwd en deze daardoor niet meer zouden bestaan. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk stellen dat haar verblijf alhier door de verwerende partij werd gedoogd. Zij toont geenszins aan dat zij de legitieme verwachting kon koesteren dat haar verblijfsrecht zou worden toegekend. Zij maakt geen schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel aannemelijk.

2.14. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.15. Verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Tweede middel: schending van artikel 8 EVRM

1.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM heeft verzoekster recht op verblijf:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. *Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 8, 2° beperkt met andere woorden de macht van de Staat, wat betekent dat een inmenging maar gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van één van de opgesomde oogmerken noodzakelijk in een democratische samenleving.

2.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten bijgevolg nagaan of een beslissing m.b.t. verblijfsrecht het recht op gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten daarbij een belangenafweging (de zogenaamde “fair balance-toets”) maken. Het betreft een afweging tussen het belang van de staat om de immigratie te controleren enerzijds en anderzijds het belang van de betrokken vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Het EHRM herhaalt in haar vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door de vreemdeling gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om aldus de gezinshereniging op het grondgebied toe te staan.

Evenwel kunnen er soms positieve verplichting bestaan voor een staat om toch een toelating tot verblijf te verlenen om op deze manier het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet dergelijke positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden waarin de betrokken vreemdeling zich bevindt, en anderzijds van het algemeen belang van die staat.

Bij de belangenafweging moet er onder andere rekening gehouden worden met de volgende elementen:

- *De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;*
- *De omvang van de banden in de staat;*
- *De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;*
- *De vraag of de vreemdeling wist, op het ogenblik dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van haar precair verblijf: verzoekster verbleef hier gedurende periodes onder dekking van een AI (na aflevering bijlage 19ter, hetgeen telkens een impliciete doch zeker intrekking betekende van de vorige weigeringsbeslissing); daarnaast wordt haar aanwezigheid in België reeds bijna 6 jaar gedoogd door verwerende partij; zij mocht het rechtmatige vertrouwen hebben dat zij zich dus op duurzame wijze kon integreren in België en haar leven alhier kon uitbouwen!;*
- *...*

Uit voornoemd arrest volgt dat de staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin verzoekster haar gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moeten maken.

Zij verblijft thans jaren in België. Dit is dus een bijzonder lange periode! Dit betekent ook dat enerzijds verzoekster reeds het merendeel van haar volwassen leven in België verblijft en anderzijds dat zij al die tijd ook niet méér in Suriname is geweest.

Bovendien verblijven de kernfamilieleden van verzoekster hier op duurzame en legale wijze en hebben tevens de Belgische nationaliteit verworven. Verzoekster zou totaal geïsoleerd zijn in Suriname; ook 'tijdelijk' gedurende de aanvraag. Zij heeft er géén familie, noch woonst of inkomsten. Zelfs een tijdelijke scheiding (waarbij 'tijdelijk' sterk dient te worden gerelativeerd, gelet op de extreem lange behandelingsduur van de aanvragen vanuit het buitenland) zou een ernstig, moeilijk te herstellen nadeel voor verzoekster inhouden.

Verzoekster verwijst naar hetgeen hierboven werd gesteld, waaruit duidelijk blijkt dat zij dit alles zelfs niet 'tijdelijk' achterlaten, gelet op het feit dat al haar belangen (moeder, sociaal netwerk, privé leven, kans op tewerkstelling, ...) zich hier situeren! Al deze elementen betreffende essentiële belangen in iemands leven, waarvan niet van kan worden verwacht dat men deze achterlaat, al zeker niet gelet op het feit dat aanvragen zéér lang duren (al zeker post corona-tijden)!"

2.16. De Raad wijst erop dat de aanvraag die verzoekende partij had ingediend als doel had de gezinshereniging met haar Belgische moeder. Nu niet is aangetoond dat verzoekende partij ten laste is van haar moeder, toont zij niet aan dat zij zich dienstig kan beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Immers heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt in beginsel hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebbba/Frankrijk*, § 36). Het zelfde geldt voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Zoals de verwerende partij motiveert en ondersteund door de stukken van het administratief dossier, is verzoekende partij een volwassen persoon dewelke perfect in staat blijkt om in het eigen levensonderhoud te voorzien. Haar betoog dat zij zich niet zou kunnen handhaven in het herkomstland, kan, gelet op voorgaande, niet overtuigen.

Voor zover verzoekende partij nog betoogt dat zij in België een beschermenswaardig privéleven heeft ontwikkeld waarbij zij wijst op haar tewerkstelling, haar familie en sociaal netwerk, benadrukt de Raad nogmaals dat verzoekende partij nooit werd toegelaten tot lang verblijf en zij t, voor zover zij al gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven, zij dit privéleven niet elders kan verderzetten of uitbouwen. Verzoekende partij beperkt zich slechts tot de stelling dat zij in België haar leven heeft opgebouwd alwaar zij familie heeft, doch de Raad ziet niet in waarom dit haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar haar privéleven verder te zetten of te ontwikkelen. Immers heeft verzoekende partij het overgrote deel van haar leven in het herkomstland doorgebracht zo aangenomen dat verzoekende partij pas in 2019 naar België is gekomen. Een illegaal, minstens precair, verblijf van vijf jaar in België kan hier bezwaarlijk tegen opwegen. De normale affectieve banden die zij heeft met familie en andere sociale contacten in België kunnen ook via moderne communicatiemiddelen of bezoeken aan het herkomstland onderhouden worden. Verder blijkt uit niks dat verzoekende partij niet zou kunnen werken in het herkomstland.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

2.17. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER